

er bare de mest elementære demokratiske forudsætninger for beslutningen.

Jeg vil også godt spørge ministeren, om han virkelig vil fastholde, at hvis den, som ejer bygningerne – altså boligforeningen – således står over for den situation, at en afdeling har meldt sig ud af fællesskabet, skal boligforeningen være forpligtet til at påtage sig arbejdet med salget af sin egen ejendom, som er blevet konfiskeret, og stadig være forpligtet til at tage ansvaret for de sociale problemer i afdelingen.

Lad mig tage et praktisk eksempel. Hvis det f.eks. på et beboermøde i Gellerupparken her i sommerferien besluttes at sælge disse 1.500 almene boliger, ville vi i Brabrand Boligforening være forpligtet til at fortsætte vores boligsociale arbejde i en afdeling, der har meldt sig ud af vores forening, og hvis vi ikke vil gøre det, bliver vi sat under administration af ministeren. Det fremgår af besvarelsen, og oven i købet fremgår det af regeringens såkaldte ghettoudspil, at boligorganisationer, der ikke medvirker aktivt til at sælge boliger, kan fratages adgangen til støtte med bestemte midler fra Landsbyggefonden, som jo er alle beboernes fælles midler. Det, ministeren lægger op til, er simpelt hen en total konfrontation med boligområderne, og det er et tvangsregiment, som er fuldstændig uset inden for dansk beboerdemokrati.

Jeg taler slet ikke om alle de negative sociale konsekvenser af, at der bliver færre almene boliger til rådighed, og jeg taler slet ikke om de erfaringer, vi har fra f.eks. Birmingham, hvor tusinder og atter tusinder af boliger i realiteten er gået tabt, og hvor man nu inviterer danske boligforeningsfolk over for at skabe et beboerdemokrati og genoprette de skader, der er forvoldt. Jeg taler om den måde, man har tænkt sig at gribe sagen an på.

Kl. 15.55

Man tvinges til at tro, at det er direkte bevidst, at regeringen går efter at nedlægge beboerdemokratiet, nedlægge demokratiet i boligorganisationerne, fremkalde interne konfrontationer mellem beboerne, fremkalde konfrontationer mellem boligorganisationer og afdelinger og smadre det sociale arbejde, der foregår i de boligforeninger, som har de store sociale problemer. Hvis det er tilfældet, er jeg ikke i tvivl om, at handsken vil blive taget op; det skal regeringen vide. Vi har stadig de røde faner liggende på hylderne, og de kan godt rulles ud. I min ungdom lavede vi huslejeaktioner, og jeg kan godt fortælle ministeren, at hvis der kommer en ejer-

forening i min afdeling, vil vi lejere ikke vige tilbage for at lave huslejeaktioner, for hvorfor skulle vi betale husleje til en ejerforening? Jeg siger det bare til almindelig underretning.

Jeg vil bare sige til de partier, der nu gennemfører dette her uden mindste respekt for beboerne i områderne og deres holdninger til det: Jeg har ikke kendskab til, at der er nogen, der synes, det er en god idé. Det vil ikke skabe andet end gråd og tænders gnidsel, det vil ikke løse et eneste socialt problem, og det vil medføre, at alle vores kræfter – også de kræfter, jeg bruger i kolonihaven sammen med indvandrerne – skal om-dirigeres til at bekæmpe dette projekt. Det er meningsløst, det er fuldstændig meningsløst, men jeg vil bare sige, at hvis man vil have kampen, får man kampen. Så bliver tiden ikke brugt i kolonihaven, så bliver den brugt til at organisere modstand mod dette projekt.

Jeg siger det bare, for at der ikke skal være nogen som helst misforståelse på regeringsbænken med hensyn til, hvad det er, man er i færd med at kaste sig ud i. Man er i færd med at kaste sig ud i en social konfrontation, for vi, der bor i de områder, er altså af den opfattelse, at vi simpelt hen ikke vil tramples på.

Hvorfor skal vores boliger i øvrigt sælges? Der er ingen, der har været i stand til at give en fornuftig begrundelse for det, og ministeren går så vidt, at han i en af sine besvarelser bekræfter, at han er indstillet på, at hvis det viser sig, at en afdeling med store sociale problemer, f.eks. Gellerupparken med 1.500 boliger, kun kan sælges med store tab, f.eks. 300.000-400.000 kr. pr. lejlighed, vil ministeren alligevel gennemtvinge salget, og så kan Landsbyggefonden, dvs. alle landets beboere, bare betale tabet. Jamen det er jo meningsløst!

Jeg holder denne tale i et forsøg på at råbe regeringen og Dansk Folkeparti op, inden det ender i en situation, som ingen af os kan ønske os – en situation, som ikke vil føre til, at noget som helst vil blive bedre.

Vi har stillet mange spørgsmål, som gik ud på, at vi ville se, hvilke reelle konsekvenser det ville medføre, hvis planerne blev gennemført. Vi troede først, det handlede om, at man ville udpege de mest attraktive ældre rækkehusbebyggelser og den slags og udstykke dem, men det ser ikke ud til at være tilfældet, og det ville næppe heller kunne lade sig gøre, for beboerne ville ikke selv have råd til at købe boligerne, og derfor ville de næppe heller beslutte, at de skal sælges.